

Problémoví migranti ze západu v našich obcích a městech? Probůh... Senátorka si dupla

- CZ24 News | 29. prosince 2023

ČESKO: „Tato vláda obětovala svou zemi a její občany pro jiné. Pro Ukrajinu, pro zájmy USA, pro potřeby EU, jen na své občany zapomněla. To pro mne není hodnota, ale zrada,“ bilancuje uplynulý rok senátorka Jana Zwyrtková Hamplová. Přidala svůj náhled na působení nového prezidenta i celoevropský kontext. „EU je mrtvá, a její rozpad je otázkou času. Tedy slova, aby byl evropský parlament více ‚pravcovější‘, jsou jen prázdná fráze. O to dnes v EU přece vůbec nejde,“ dodala.

Vláda se potýká s nízkou mírou důvěry, která dosahuje úrovně vlády Petra Nečase. Může si za to svou činností v tomto roce, nebo jde zkrátka jen o těžké okolnosti?

Složitě okolnosti zde nepochybně jsou, ale ve stejné situaci je každá evropská vláda. I v porovnání s těmito zeměmi zcela propadáme. To podstatné je skutečná neschopnost vlády. Její program byl založený pouze na zaslepené až osobní nenávisti vůči Andreji Babišovi, a pak na naprosto nepodložených slibech. Tato vláda je slabá odborně, schází jí jakýkoli vztah ke své rodné zemi. K občanům se chová nadřazeně, jako k hlupákům, zato ostatní na slovo poslouchá, aby jí klepali na rameno. Je skutečně nejhorší vládou od vzniku České republiky. Ve všech směrech.

Příznivci vlády se dívají na její kritiky jako na nezodpovědné, a ne zcela inteligentní. Kde se bere tato snaha vidět opoziční voliče jaksi „svrchu“?

Povýšenost, arogance a pýcha jsou vždy otázkou charakteru. V podstatě si nevzpomínám, že by někdo v novodobé historii byl tak namyšlený a elitářský, jako naše dnešní vláda. Jejím cílem bylo usednout v těch křeslech, a to i za cenu znásilnění práva za pomoci JUDr. Pavla Rychetského, ale všem nějak uniklo, že by také měli něco umět.

Ekonomické těžkosti, jejichž základem je inflace, se příznivci vlády snaží „házet“ na Andreje Babiše a jeho údajné nezodpovědné utrácení. Je to správný směr argumentace, když stěžejním ekonomickým problémem jsou vyšší ceny energií?

Každému politikovi lze něco vytknout, protože dodatečně se to vždy hodnotí velmi dobře. Ale tady, po dvou letech vlády, a po všech těch nápadech a rozhodnutích typu „odvolávám, co jsem odvolal, a slibuji, co jsem slíbil“, a po rozhazování miliard všemi směry podle toho, kdo si řekne, a který obchod se uzavře, je výmluva na Andreje Babiše čiré zoufalství. Nechci tvrdit, že současná vláda dělá absolutně všechno špatně, ale ty dílčí dobré věci zcela zapadají – buď svou nedůležitostí v čase, nebo nekonceptností, nebo tím, že jsou velmi často legislativně odbyty, a tak dále. Rozhodně není týmem, a jedinci selhávají zcela. Jako tým jsou dokonalí v jednom – udržet se ve funkcích.

Premiér Fiala tvrdí, že v zahraniční politice razí „hodnotovou politiku“. Čili jasnou podporu Ukrajiny a snahu být na Západě „spolehlivým partnerem“. Proč se zdá, že většina obyvatelstva to nesdílí? Je to „špatná komunikace“?

Nevím, co je na tom hodnotového, když se premiér s vládou staví proti své vlastní zemi a jejím občanům. Tato vláda obětovala svou zemi a její občany pro jiné. Pro Ukrajinu, pro zájmy USA, pro

potřeby EU, jen na své občany zapomněla. To pro mne není hodnota, ale zrada.

Začátkem letošního roku byl prezidentem republiky zvolen Petr Pavel. Stal se výrazným aktérem, nebo je většina voličů jen spokojena s tím, že prezidentem není Andrej Babiš a je ráda, že Pavel nedělá „prudké pohyby“?

Velmi dobrá otázka. Řeknu to tak – když bude dobrý Parlament, a silná a dobrá vláda, která něco umí, prezident Petr Pavel mi vadit nebude, protože podobná vláda i Parlament si s ním poradí. Petr Pavel není z těch, kdo by komukoliv vzdoroval. Je zvyklý plnit rozkazy, a tak je prostě plní. Jen v jiné podobě. Ale zopakovala bych totéž, co o vládě. Byť sedí na Pražském hradě, není to prezident českých občanů. I když ho zvolili. Ale oni na to přijdou. Bohužel až zkušeností.

Kdo z vládních politiků si zaslouží za činnost v letošním roce pochvalu a kdo přesně naopak?

Žádný. Nikdo dobrý ve špatném týmu nevynikne, a nikdo dobrý by ve špatném týmu nezůstával. Chci tím říct, že ze soukromé komunikace bych dvě dobrá jména našla, protože jsou to slušní lidé, ale to by ta jména musela být součástí jiné vlády. Koho bych naopak dala na ryze černou listinu, tak premiéra, to je hotové neštěstí, pak ministry Rakušana, Válka, Jurečku...a pak už snad podle abecedy.

Andrej Babiš, zdá se, nic nevzdává a těší se na příští volby. Směřuje k tomu, aby se stal premiérem? A jakou cestou může dnešní vládní většina ještě zabránit své volební katastrofě?

Andrej Babiš nemusí dělat vůbec nic. Vyhraje s přehledem. Stačí mu být vtipný, občas vytáhnout v televizní debatě rohlík, a jezdit mezi lidmi. Což dělá, a evidentně ho to baví. Dokonce se mi zdá uvolněnější a přirozenější, než býval v minulosti. To, že bude premiérem, pokud jím bude chtít být, je velmi pravděpodobné. Navíc tato doba vynesla do popředí i jiná jména za ANO, a i to je posiluje.

Čeho se dočkáváme v tzv. boji s dezinformacemi, který mnozí považují spíše za útok na svobodu slova a snahu umetat cestu současné vládě? Kam jsme se v tomto směru letos posunuli?

Boj s dezinformacemi je krycí název pro cenzuru a vynakládání prostředků na ni. To je celé. Je to nepochybně útok na svobodu slova, jen se to musí zabalit do ušlechtilého slovního spojení. Svoboda slova už vadí celé EU, protože jejím zájmem je razit pouze jednostranné ideologie – ať covidové, zelené, válečné, migrační, automobilové... zkrátka novodobá diktatura jediných pravd. Kam to vede, to vidíme. Do čela se dostávají průměrní až podprůměrní, protože skutečně schopní a chytrí lidé s tímto osočováním a urážením nemají sílu bojovat. Víím, o čem mluvím, číst o sobě ty hrůzy je opravdu těžké.

Do parlamentních voleb jsou necelé dva roky. V těch posledních mnoho hlasů propadlo, politické spektrum se může proměnit. Která ze sil, jež nyní stojí mimo Sněmovnu, má šanci příští rok vyrůst tak, že se s ní bude muset počítat?

Další volby, ať budou kdykoli, budou referendem o budoucnosti naší země na další desítky let. Možná také o osobě premiéra a případných konkrétních členech vlády, které strany nabídnou. Politických talentů i zkušených matadorů je tu také dost, aby si lidé mohli vybrat. Pokud jde o mimoparlamentní stranu, tak tady podle mého názoru bude pro voliče rozhodující silný, možná i zdravě drzý lídr, který bude stát v jejím čele, a který představí lidem jasný program v otázkách ekonomiky, zahraniční

politiky, migrace, zkrátka který předvede, že na to prostě má. Lidé totiž budou chtít sebevědomí, odvalu a chytrost typu Orbána či Fica, ale z nějakého důvodu nemusejí chtít volit Andreje Babiše či Tomia Okamuru. Proto by neškodilo, kdyby tu byl někdo silný do třetice. Zda to bude subjekt v čele s oním silným lídrem, za kterého postaví současná mimoparlamentní opozice všechna svá silná jména, která má či ještě osloví, a stane se tak i možným dalším favoritem, nebo ten nejsilnější z více subjektů, to ukáže až vývoj. Obojí může mít svá plus... a naopak. Rozhodnou voliči, a ti často umějí překvapit. Doufám, že to bude tentokrát v dobrém.

Volby do Evropského parlamentu. Alexandr Vondra si přeje, aby nový parlament byl „pravcovější“. Splní se mu to? Jak mohou tyto volby v roce 2024 otočit kormidlem EU?

Volby do EU nepovažuji v jistém smyslu za důležité. EU je mrtvá, a její rozpad je otázkou času. Tedy slova, aby byl Evropský parlament více „pravcovější“, jsou jen prázdná fráze. O to dnes v EU přece vůbec nejde. To se ale stává politikům, kteří už jsou v politice moc dlouho, a uspět mohou jen tehdy, když jim na stejnou kandidátku nepustí pana Kalouska, protože by je přeskočil (úsměv), že jsou trochu mimo realitu. EU páchá ekonomickou sebevraždu, neví si rady s imigranty, její ekologické šílenosti už nemůže chápat nikdo... a my budeme řešit, zda je parlament více levcovější nebo pravcovější? Doba tohoto dělení dávno skončila. My se starejme, aby EU v této podobě vůbec nebyla, protože ničí Evropu v přímém přenosu. Proto budou podstatné spíše naše volby a naše odvaha ve spolupráci s ostatními středoevropskými zeměmi dosáhnout řízeného konce EU, nebo alespoň odchodu středoevropských zemí.

Stále se řeší téma migrace a s ní související bezpečnostní potíže zejména v západní Evropě. Ovládne zrovna migrace z Afriky a Blízkého východu evropský politický život?

Nepochybně. To už totiž nejsou „potíže“, ale ohrožení základních evropských jistot a bezpečnosti. Aktem zoufalství je pak schválení povinné solidarity s migranty 20. prosince tohoto roku, podle které by každý stát EU musel buď přijmout na své území migranty od jiných zemí, nebo jim platit ze svého rozpočtu „bolestné“. Je to nehorázné a nepřijatelné. Není povinností žádného státu řešit problémy jiných zemí, které si mnohdy samy způsobily. Státy, které mají problémy s migranty na svém území, se nesmějí bát otevřít téma deportace migrantů – ovšem ne do sousedních zemí, ale mimo Evropu, zpět do jejich zemí. Nedá se nic dělat – naše bezpečnost a naše hodnoty nám musejí být milejší. Nebo umí si někdo u nás, probůh, představit, že do našich obcí a měst budou ze západních zemí posílat své problémové migranty? Za mne – nikdy.

Jakými slovy lze povzbudit čtenáře do roku 2024? Co udělat pro to, aby to byl co nejklidnější a nejbohatší rok? Je nějaká naděje?

V souvislosti s touto otázkou nelze bohužel nevzpomenout hrozivé vraždění v Praze 21. prosince. V atmosféře, která je tady budovaná poslední dva roky, se snad nelze ani divit, že něco takového přišlo... V lidech, a to všech generací, se vyvolává strach z budoucnosti, vzájemná nenávisť, různě formulovanými prognózami se buduje beznaděj, u nás k tomu přistupuje extrémní ekonomická tíseň, slovo válka je preferováno před apelem na mírová jednání, naše životy řídili napřed obchodníci s pokusnými vakcínami, dnes jsou to zase obchodníci se zbraněmi, tím vzrostla potřeba psychiatrů, výrazně klesla porodnost dětí, jsou tu statisíce cizinců, o kterých toho moc nevíme, a v čele země stojí už dva roky průměrní až podprůměrní a často směšní lidé, kterým věří už jen zlomek národa, a kteří za tohle všechno mohou – přesto se drží těch křesel zuby nehty bez ohledu na několik zaplněných Václavských náměstí a průzkumy důvěry... Takže co hledat optimistického? Přesto to zkusím. Naděje tu je... Jejich odchod. A ten bych si přála od roku 2024. A věřím, že v jednotě je k tomu dokážeme přinutit. I kdyby měla být tentokrát plná Letná, a vyhlášena generální stávka. Tohle už prostě dál opravdu nejde...

A jak vidíte svůj rok 2024?

Tak to je snazší, protože to mám více ve svých rukou. Budu se snažit „přežít“ v Senátu, přestože je to někdy psychicky náročné, na druhé straně doufám, že na podzim se tam objeví další nezávislá jména, a pragmatismus posílí. Už teď se občas podaří něco málo prosadit, takže může být jen líp. Zklamáná jsem byla jen z toho, že kolegové mi bránili uspořádat i jeden malý seminář, ale ten se nakonec tak povedl, že dnes možná litují, že nerozhodli jinak a také tam nepřišli. Přednášky ze semináře, které natočilo Svědomí národa, totiž vidělo skoro padesát tisíc lidí, a to je skutečně úctyhodné číslo. Jinak mám hodně zajímavých právních případů ze samosprávy, a to je zcela moje parketa, dokončuji nové odborné knihy a přednášky, takže hlavně ať mi slouží zdraví... Všem čtenářům přeji totéž – hlavně zdraví, osobní štěstí, a nám všem sílu tuto neuvěřitelnou dobu zvládnout. Parlamentním listům bych pak chtěla poděkovat za to, jak už léta přispívají k nezávislé informovanosti občanů. Je to v této době neocenitelné.

[ZDROJ](#)